

Димитър Бежански

Ние – скриновете

Въпреки твърденията на народната поговорка, лудият и пияният много си приличат.

Пияният, тоест не пияният, а бъдещият пиян, на първата ракия обикновено започва да си прави самоанализ наум и съвсем предпазливо си казва: „Втора няма да поръчам, хвана ме!“ На осмата ракия обаче същият човек вече гласно обявява:

„Нишшшо ми нема, бе, а на бас, че нишшшо ми нема! Келнер, дай още по ено!“

При лудия положението е горе-долу същото. Щом получи първата депресия или първата нервна криза, бъдещият луд моментално тича при психиатъра и му се оплаква, че листата на дърветата шумолят адски гръмогласно, че сънува виолетови папагали, които го псуват на майка, леля и братовчедка, и че от време на време има нужда да крещи като Лайза Минели във филма „Кабаре“. Този човек още не е луд. Той е само невротик. Когато полудее истински, той вече ще твърди, че е заобиколен от луди, и че той, нормалният, не може да живее между отявлени психари.

Преди много години, когато все още само сънувах виолетови папагали, попаднах на един умен човек. Той беше психиатър. Между другото повечето психиатри, колкото по-умни стават, толкова повече започват да приличат на пациентите си, но този тогава беше все още само умен. Та ето какво ми каза той тогава:

– Скъпи приятелю – казва ми, – листата не шумолят гръмогласно, а виолетовите папагали са красиви птици, макар че понякога псуват наистина доста каруцарски, но така или иначе сънувай ги колкото щеш. Лайза Минели също си я бива и щом ти се крещи като нея, иди в гората или под някой железопътен мост и си крещи на воля. В това няма нищо лошо. Но за да не полудееш истински, съветвам те да приложиш метода на чекмеджетата. Какво представлява той? Той представлява ето какво: представи си, че всеки твой проблем е едно чекмедже. Докато чекмеджето е отворено – проблемът съществува, щом обаче затвориш чекмеджето, проблемът го няма, забравяш го. И отваряш друго чекмедже. И после и него затваряш. И трето. И четвърто. И пето. Ама нямало пари? Затваряш чекмеджето. Ама началникът ти бил идиот, а колегите – полуидиоти? Затваряш чекмеджето! Гаджето ти правело номера! Затваряш чекмеджето и си намираш друго гадже! И така нататък. Разбра ли ме?

Разбрах го...

И започнах да живея по метода на чекмеджетата. Пари? Тряс – чекмеджето! Началник? Тряс – чекмеджето! Партия? Тряс – чекмеджето! Правителство? Тряс – чекмеджето! Квартал, град, държава, полуостров,

континент? Тряс-тряс-тряс – чекмеджетата тракаха като шевна машина!

Докато един ден осъзнах, че съм се превърнал в скрин ли, в канто-нерка ли, в друга някаква мебел ли – не знам, но целият съм отрупан със затворени чекмеджета, а ръцете ми нямат сили да затварят все още зеещите.

„Ами сега какво да правя, докторе?“ – ще ми се да го попитам оня умник, но първо, отдавна не си спомням къде живее, и второ, не знам дали все още е само умен или вече от затваряне на чекмеджета е заприличал на пациентите си.

А други познати доктори нямам, за да ги попитам как да я караме ние – скриновете...

КРАЙ

© 2001 Димитър Бежански

Източник: <http://bezmonitor.com>

Публикация:

Димитър Бежански, „Търся французайка“, ISBN 954-715-099-5
(с) Димитър Бежански, 2001, (с) Доньо Донеv, 2001, (с) ВСУ „Черноризец Храбър“ –
Варна, 2001

Публикува се на <http://bezmonitor.com> с любезното съгласие на автора.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3014>]